

Chương 7

Hai cô gái mà đã buôn chuyện là không dứt ra được, cuối cùng hưng phấn quá, Lộ Thanh Thanh hỏi Vụ Mang Mang có rượu để uống không.

Có những câu chuyện phải uống rượu thì mới thêm phần hứng thú.

Vụ Mang Mang lập tức ra tủ rượu, lấy rượu và ly ra.

Lộ Thanh Thanh đón lấy chai rượu, “Được đấy, Mang Mang, là Château Lafite 1980, tuyệt lắm.”

Vụ Mang Mang không nói gì, lấy dụng cụ khai rượu ra mở nút bần, rót một ly cho Lộ Thanh Thanh.

Lộ Thanh Thanh cầm lấy ly rượu, lắc lắc, “Tiếc là không đủ thời gian, nếu không nên tỉnh một chút rồi lại uống tiếp.”

Vụ Mang Mang gập một chân ra sau mông, ngồi xuống, “Không cần câu kỳ như thế.”

Lộ Thanh Thanh nhấp một ngụm, cau mày, “Rượu này sao vị kỳ lạ thế nhỉ?” Cô nàng thực sự không muốn nói Vụ Mang Mang đã mua phải rượu giả.

Lafite 1980 tổng cộng chỉ có mấy chai, rất hiếm, làm gì có nhiều rượu thật.

Vụ Mang Mang cười hí hí: “Lợi hại thật, cậu lại nhận ra cơ đấy, bố tớ còn không nhận ra.”

Vụ Mang Mang nói tiếp: “Vỏ chai rượu này là thật, bố tớ mang về, uống xong tớ giữ chai lại, nhờ người làm nút bần mới. Bên ngoài trông giống là được, còn về rượu vang bên trong thì dù gì tớ cũng không sành rượu ngon hay dở.”

Lộ Thanh Thanh câm nín. Lafite 80 có khác gì rượu nho Chang Yu Cabemet Sauvignon bình thường đâu.

Thôi kệ vậy, nhưng điều tiếp theo khiến Lộ Thanh Thanh bó tay hơn là Vụ Mang Mang còn đổ thêm Seven up vào ly của cô nàng.

“Thực ra trộn thêm Seven up thì Lafite hay Chang Yu cũng giống nhau cả thôi.” Vụ Mang Mang giải thích.

Lộ Thanh Thanh đưa tay đỡ trán.

Nhưng cho dù là rượu vang trộn Seven up thì vẫn có thể khiến người ta say.

Vụ Mang Mang nửa tỉnh nửa mơ giật mình tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy Lộ Thanh Thanh đang ngồi trên chỗ đặt chân trên ghế, nhìn cô chăm chăm, làm cô suýt thì hét lên.

“Thanh Thanh!” Vụ Mang Mang ôm chần ngồi dậy, rõ ràng chần là do Lộ Thanh Thanh đắp cho cô.

“Tửu lượng của cậu không ổn tí nào!” Lộ Thanh Thanh vỗ vỗ tay, đứng dậy, “Tớ cũng phải đi đây.”

Vụ Mang Mang nhìn đồng hồ, đã một giờ sáng, cô đứng lên tiễn Lộ Thanh Thanh ra về, tắt tắt qua loa rồi ngủ tiếp.

Mấy hôm sau đó, Lộ Thanh Thanh lại hẹn Vụ Mang Mang mấy lần nhưng đều bị cô từ chối.

Chủ yếu là vì hôm đó khi Vụ Mang Mang tỉnh dậy, bị ánh mắt thâm tình dâng tràn của Lộ Thanh Thanh làm cho kinh hoàng.

Cho dù mấy hôm trước Lộ Thanh Thanh mới khoe ảnh anh bạn trai thật tươi nhỏ của cô nàng, nhưng nhóm bạn của họ khá thoáng, những người song tính rất nhiều.

Tuy rất có khả năng là cô nghĩ nhiều, nhưng Vụ Mang Mang tạm thời chưa có dự định thay đổi xu hướng tình dục.

Vụ Mang Mang tính toán thời gian, mấy hôm sau cô gọi điện về cho bố, trò chuyện: “Cha, tiền hàng mới sản xuất trong xưởng mà cha nói lần trước đã về chưa?”

“Hôm qua bên ngân hàng cuối cùng cũng nhả ra! Tuần sau sẽ về tới.” Vụ Tùng đáp, “Sao con lại quan tâm đến chuyện này?”

Vụ Mang Mang thờ phào nhẹ nhõm, tuy không biết có phải do cô quá đa nghi hay không, nhưng lần trước nghe bố Vụ nói tiền hàng vốn dĩ chắc như đinh đóng cột sẽ về lại bất thành linh bị chặn, trong lòng cứ thấy thon thót lo sợ.

Lần này xem như đã ổn, cho dù có liên quan đến Thần Tài hay không thì Vụ Mang Mang đã thấy yên lòng.

Chiếc túi xách tặng cho Lộ Thanh Thanh hoàn toàn xứng đáng.

“Mang Mang, cuối tuần này con có về nhà ăn cơm không? Mẹ con nhắc con mấy lần rồi đấy.” Vụ Tùng hỏi.

“Về ạ!” Vụ Mang Mang sáng khoái đáp, lần này không về còn đợi lần nào, mấy hôm nay ông bố là hầu bao của cô chắc chắn sẽ vui vẻ, mà vui vẻ thì rất dễ làm việc.

Vụ Mang Mang không bao giờ muốn chen lấn trong tàu điện ngầm nữa.

Thứ Bảy, Vụ Mang Mang ngủ nướng một giấc thật đã, sau đó đến phòng tập đốt cháy mỡ trong hai tiếng đồng hồ, muốn hành hạ bản thân thành bộ dạng quỷ ốm đói, lúc mặt trời sắp xuống núi mới thay quần áo, xách túi đi về phía khu biệt thự ở lưng chừng núi.

Rừng núi rậm rạp nhưng rất gập ghềnh khó đi, Vụ Mang Mang cảm thấy mấy người có tiền đúng là đầu óc bị chuột rút rồi mới mua biệt thự ở nơi cao thế này.

Khó khăn lắm mới đến một sườn dốc thoải, Vụ Mang Mang rút một chai nước trong túi ba lô ra uống một ngụm, cô đang mặc một bộ quần áo leo núi màu xám, cho nên không ngại bần bèn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Thực sự lượng vận động lúc chiều đã quá sức nên lúc này mắt cô hoa lên.

Khúc rẽ phía dưới bỗng xuất hiện một chiếc xe màu đen, từ xa Vụ Mang Mang đã trông thấy ngoài cửa xe là một chùm bong bóng hoạt hình đầy màu sắc.

Đến khi chiếc xe lại gần, Vụ Mang Mang nhìn biển số xe, đó không phải là chiếc Bentley mà bố mẹ cô đã nhìn ăn nhìn mặc trong ba năm mới mua được hay sao.

Cửa sổ xe quay xuống, gương mặt đỏ hồng tròn trịa như quả trứng toét toét của em trai Vụ Mang Mang lộ ra, “Chị ơi chị, hôm nay bố mẹ dẫn em đi Disneyland chơi đó.”

Vụ Mang Mang bĩu môi, Disneyland có gì vui đâu, mình cô đã đến đó một lần, ấn tượng chỉ có một, đó là người xếp hàng dài dằng dặc như tàu hỏa vậy.

Vụ Mang Mang nói với Đản Đản: “Disneyland có gì vui đâu, em nên đi công viên kỷ Jurassic.” Bị khủng long ăn thịt là tốt nhất.

“Đừng nói linh tinh với em trai chứ.” Liễu Nhạc Duy quở trách, “Con ăn mặc kiểu gì thế này?” Gương mặt của bà Liễu Nhạc Duy cũng lộ ra, nhìn Vụ Mang Mang ăn vận chỉnh tề, trông có thể đi leo Everest ngay được.

“Đang mùa hè nóng bức, con không thấy nóng à?” Liễu Nhạc Duy lại hỏi.

“Thì con phải leo lên biệt thự lưng chừng núi cao hơn mực nước biển hai trăm năm mươi mét của nhà chúng ta mà?” Vụ Mang Mang đáp trả.

Liễu Nhạc Duy thực sự chẳng buồn đếm xỉa đến Vụ Mang Mang đang trở chứng, “Nếu thích leo núi đến thế thì con cứ tiếp tục đi.”

Nói xong dặn tài xế lái xe đi ngay.

Vụ Mang Mang mắt mở trừng trừng nhìn đuôi xe đen Bentley khuất dạng trong tầm mắt.

Tuy biệt thự nhà cô chỉ cần rẽ một đoạn là tới, nhưng bà Liễu tại bỏ cả việc lịch sự mời cô đang mệt như cún lên xe về, quả nhiên là mẹ ruột, không khách sáo gì cả.

Vụ Mang Mang dờ dẩn nhìn chùm bóng bay hoạt hình nối với sợi dây nắm trong tay cậu em trai đang bay bay ngoài cửa sổ, không hề muốn thừa nhận sự chua chát trong lòng.

Cô chưa từng đi cùng bố mẹ đến bất cứ công viên giải trí nào.

Vụ Mang Mang nhảy lên hai cái tại chỗ, ba lô leo núi trên lưng cũng nảy lên, thầm nghĩ biết thế đã không mua bộ lego cho Đản Đản rồi, nó đi Disneyland, thật mất công cô đi mua rở xa.

Tuy không nặng, nhưng bộ lego rất to đấy!

Vụ Mang Mang cúi đầu, đá một hòn đá cạnh chân đi rất xa, cô đá liên mấy viên mà không ngược đầu lên, sau đó lại thấy một chiếc Lamborghini màu vàng đang đi đến cạnh cô với tốc độ rùa bò.

Vụ Mang Mang quay sang, cửa sổ xe đó bỗng hạ xuống, người ngồi ở ghế lái thò đầu ra, “Mang Mang, cô tên Mang Mang phải không?”

Vụ Mang Mang nhìn vào trong xe, há miệng ra mà mãi không gọi được tên người đó.

Người thì cô nhận ra, nhưng quả thực không biết người đó họ gì.

Ninh Tranh dừng xe, đi vòng đến trước mặt Vụ Mang Mang, “Ninh Tranh.”

“Ninh tiên sinh, trùng hợp quá.” Vụ Mang Mang cười nói, “Anh cũng ở đây à?”

Ninh Tranh “Ừ” một tiếng, “Cô cũng ở trên núi hả? Sao trước kia tôi chưa từng thấy cô?”

Vì trước kia tôi về nhà đều lái xe mà, đương nhiên anh không thấy được rồi, Vụ Mang Mang nhủ thầm.

Nghĩ thế nhưng Vụ Mang Mang lại nói: “Chắc đây là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng chăng?”

“Ồ”, Ninh Tranh nhướn mày, cười với Vụ Mang Mang, “Nói thế thì duyên phận chúng ta đến rồi.”

Thời đại nam nữ thức ăn nhanh như hiện nay, nghe tiếng là biết ý.

Vụ Mang Mang không đáp lời Ninh Tranh, chỉ cười nhẹ.

Ninh Tranh cũng biết con gái lúc nào cũng có sự e thẹn, nếu không không đáng giá tí nào, đàn ông lại thích bộ dạng đó của họ, đó cũng xem như là một người chịu đánh một người chịu đòn vậy.

Nên Ninh Tranh nhanh chóng đổi đề tài, xóa tan sự mờ ám.

“Cô mới vừa leo núi về à?” Ninh Tranh rõ ràng sửng sốt vì bộ dạng chuyên nghiệp của Vụ Mang Mang.

“Không phải à”, Vụ Mang Mang hơi đỏ mặt, xấu hổ không dám nói vì mình thích diễn nên mới mặc thế.

Ninh Tranh tuy cảm thấy hơi kỳ lạ nhưng không truy hỏi, vì sự chú ý của anh ta nhanh chóng bị chính Vụ Mang Mang thu hút.

Đó cũng là bản năng khác phái thu hút nhau.

Còn về người phụ nữ này nói chuyện có dễ thương không, có hợp nhau không, thì đó là việc sau này khi bàn đến chuyện hôn nhân mới tính.

Vụ Mang Mang trong mắt Ninh Tranh tuy lúc này hơi nhếch nhác, nhưng bộ trang phục leo núi trên người cô lại toát ra một vẻ đẹp cool lạ thường.

Mà Ninh Tranh cũng phải thừa nhận rằng, Vụ Mang Mang đỏ mặt rất đúng lúc đã làm rung động “lão nhị” của anh ta.

Nét thanh xuân và ngây thơ giữa phụ nữ và con gái giống như chai Coca đã được lắc mạnh, không ngừng trào bọt ra ngoài.

Khiến người ta cứ muốn nắm bắt lấy chút gì đó.

Ninh Tranh đưa tay ra vén lại tóc trên trán cô, “Hay là tôi đưa cô lên đó?”

Vụ Mang Mang lại bị động tác của Ninh Tranh làm cho giật bản mình, xem ra vị Ninh tiên sinh này là một tay tán gái lão luyện.

Nhưng chẳng sao, bạn trai số 5, số 9, số 12 và cả số 14 của Vụ Mang Mang đều là tuyển thủ dạng này, cơ bản cô đã quen rồi.

“Đến nhà tôi rồi ạ.” Vụ Mang Mang chỉ một góc mái nhà lộ ra ở ngã rẽ.

Ngón tay trắng trẻo lay động trước mặt Ninh Tranh, khiến anh ta chỉ muốn ngậm nó vào miệng ngay tức khắc.

Đơn thuần là sự hấp dẫn giới tính.

Giây phút này còn có thể trông thấy một người đỏ mặt, một ngón tay đã có thể khơi gợi hứng thú của anh ta, Ninh Tranh đương nhiên rất hưng phấn.

Vụ Mang Mang đưa mắt nhìn theo chiếc xe vàng kia rời đi, điện thoại di động bỗng vang lên tín hiệu tin nhắn.

Nhanh quá nhỉ!

Vụ Mang Mang mím môi cười, tuy ban nãy Ninh Tranh không thẳng thắn hỏi số điện thoại của cô, nhưng có Lộ Thanh Thanh thì anh ta rất dễ dàng có được số của cô.

Thẳng thừng hỏi con gái số điện thoại sẽ tỏ ra bản thân thấp kém, Vụ Mang Mang tỏ ra thấu hiểu.

Kết quả là khi mở điện thoại ra xem lại thấy tin nhắn mới thêm bạn trong Wechat¹ của bà Liễu.

Vụ Mang Mang thở dài, bà già nhà cô đúng bà càng lúc càng thời thượng rồi.

Chấp nhận thì chấp nhận, nhưng cô quả quyết không cho bà xem bạn bè của mình.

“Con đang lè mề gì đó? Tưởng mình leo Everest thật à? Cả nhà đang đợi con để ăn cơm đây.” Tiếng bà Liễu qua tin nhắn thoại vang lên thúc giục.

Vụ Mang Mang cau mày, thở một hơi, chạy về hướng nhà cô.

Lúc ăn cơm, Vụ Đản Đản bô lô ba la nói mãi không dứt, đòi cuối tuần đi Disneyland Thượng Hải chơi, xem xem có gì khác.

Đúng là đòi hỏi vô lý.

Nhưng bà Liễu lại nhận lời ngay, vừa dỗ Vụ Đản Đản ăn vừa hứa hẹn lát nữa sẽ đi đặt vé máy bay.

Vụ Mang Mang xem tình mẫu tử của hai mẹ con kia là thức ăn, nên ngay cả thức ăn cô cũng chẳng thèm gấp mà vui đầu vào ăn cơm trắng.

“Sao con không ăn thức ăn đi, gầy như khi ốm đói mà còn không ăn uống cho tử tế hả?”

Bà Liễu lần này “gió xuân hóa bão”, tốc độ trở mặt nhanh hơn sương biên thành tuyết, khiến Vụ Mang Mang cảm thấy bệnh thích biểu diễn của cô có lẽ là do di truyền.

“Mẹ, tuần sau con muốn đi Mỹ xem liveshow của Taylor Swift.”

Bây giờ thế giới kết nối, có lúc vé giá rẻ bay đi Mỹ cũng chẳng cách biệt là bao với bay đi Thượng Hải.

“Con có tiền thì tự đi đi.” Bà Liễu đáp trả Vụ Mang Mang một câu.

Con có tiền còn cần nói với mẹ hay sao?

Vụ Mang Mang bĩu môi, tiếp tục cúi xuống ăn cơm.

Bên kia, sếp Vụ đang khó xử khi Vụ Đản Đản nặng nề đòi ông phải đi xem Đông Phương Minh Châu với nó.

Bà Liễu bảo còn có thể ngồi tàu du lịch ban đêm trên sông Hoàng Phố.

Vụ Mang Mang lặng lẽ diễn vai bác sĩ Ngô trong lòng.

Thiên hạ có cha mẹ nào không yêu con cái.

Bây giờ là do cô đã trưởng thành rồi, bố mẹ cô muốn bù đắp tình phụ tử, mẫu tử cũng khó khăn vô cùng.

Nên bây giờ sở dĩ sếp Vụ và bà Liễu vô cùng chiều chuộng thương yêu Vụ Đản Đản, thực ra cũng là một dạng bù đắp tâm lý.

Nói trắng ra, là vì hổ thẹn với thời ấu thơ của cô nên mới bù đắp vào Vụ Đản Đản.

Ai bảo cô là tấm gương phản chiếu mặt tối của cha mẹ làm gì.

Nhìn thấy cô là họ hận vì không thể sinh thêm một đứa con nữa.

Sau khi Vụ Mang Mang làm tốt công tác tâm lý cho bản thân thì nhìn Vụ Đản Đản cũng không thấy bực bội nữa.

Tưởng bố mẹ yêu em thật à, đó chẳng qua là bù đắp sự hổ thẹn với chí đây vào em thôi, Vụ Mang Mang chưa chát nghĩ.

An cơm xong, Vụ Mang Mang học theo bộ dạng Vụ Đản Đản, lẻo đẻo đi theo sau sếp Vụ.

“Cha ơi”, Vụ Mang Mang yếu ớt gọi một tiếng.

“Có chuyện gì?” Sếp Vụ quay lại, hỏi.

“Không có gì ạ”, Vụ Mang Mang lắc đầu, lại tiếp tục lẳng nhặng đi theo sếp Vụ đến trước ti vi, “Cha ơi.”

“Gọi cha ơi” liên tục như thế, Vụ Mang Mang theo bố cô lên tận trên lầu.

“Bố sắp tắm rửa đi ngủ rồi. Rót cuộc con muốn gì?”, sếp Vụ bị Vụ mang Mang gọi đến phát phiền.

Vụ Mang Mang như bong bóng xì hơi: “Cha, cha biết con muốn nói gì mà, đừng giả vờ nữa.”

Chẳng phải là đòi tiền à!

Sếp Vụ thực ra cũng hơi mềm lòng, huống hồ tiền hàng đã về tâm trạng ông đang vui vẻ, từ nhỏ Vụ Mang Mang không túng thiếu tiền bạc bao giờ, mấy hôm nay chắc là đói đến ốm o rồi.

Vụ Mang Mang biết ngay bố cô chắc chắn sẽ mềm lòng mà.

Bố lúc nào cũng đặc biệt mềm lòng với con gái, mẹ thì khác, nên Vụ Mang Mang sẽ không đi van xin quản lý tài chính nhà họ là bà Liễu làm gì.

Sếp Vụ vừa rút ví tiền ra định lấy thẻ cho Vụ Mang Mang, thì lại nghe thấy điện thoại di động của cô reo vang.

“Hãy hãy... tôi là ATM, tôi là Chi Phó Bảo, tôi là Tài Phó Thông, tôi là Doraemon...” Đây là bài rap mà Vụ Mang Mang đã đọc.

Tiếng chuông vừa cất lên, sếp Vụ và Vụ Mang Mang cùng lúc quay sang nhìn Vụ Đản Đản đang nghịch điện thoại của ông chủ Vụ.

“Gọi điện cho chị nè”, Vụ Đản Đản giơ điện thoại lên.

Sếp Vụ trừng mắt nhìn Vụ Mang Mang, quả quyết cất ví vào “Ồ, bố đang thắc mắc sao lần này lại chịu về nhà, hóa ra là nhớ nhung máy rút tiền.”

Vụ Mang Mang lúc đó chỉ muốn kéo tên Vụ Đản Đản phá hoại ra đánh cho một trận.

Ghi chú:

1. Wechat là phần mềm chat của Trung Quốc. (ND)